

עת"א 44342/11/13 - מ' ה' נגד משטרת ישראל, שירות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 44342-11-13 ה'(אסיר) נ' משטרת ישראל/שירות בתי הסוהר-מחלקת האסיר ואח'

בפני	כב' השופט יונתן אברהם
<u>העותר</u>	מ' ה'
נגד	ע"י ב"כ עו"ד רועי אטיאס
<u>המשיבים</u>	1. משטרת ישראל 2. שירות בתי הסוהר

החלטה

העותר שפוט למאסר של 12 שנים בגין עבירות החזקת נשק שלא כדיון, חבלה גופנית חמורה והריגה.

בעתירה זו הוא מלין על כך כי אין משלבים אותו בסבב חופשות.

לטענתו, הוא אסיר חיובי, ללא בעיות משמעת, עובד במתפרה וסיים קורס שליטה בכעסים ולא נתקיימה כל מניעה ליציאתו לחופשה, אולם על אף האמור, לא שולב בסבב חופשות.

המשיבים בכתב תשובתם ביקשו לדחות את העתירה.

לטענתם, הודה העותר בהריגת דודתו ובגרימת חבלה גופנית חמורה בנסיבות מחמירות בבת דודתו ומשכך, הוא הוגדר כאסיר אלמ"ב.

ועדת אלמ"ב מתנגדת להוצאתו לחופשה, בנימוק לקיומו של פוטנציאל מסוכנות גבוה לטווח הקצר. גם גורמי הטיפול מתנגדים ליציאתו לחופשה, שכן, עד כה עבר טיפול בקבוצה ראשונית בלבד וטיפול זה לא הביא להפחתה משמעותית במסוכנותו המאפשרת יציאתו לחופשות. כמו כן, קיים חומר מודיעיני שלילי רב אודותיו.

עוד צוין כי בחודש 06/2012 נידון העותר לדין משמעתי ובמסגרתו לקנס של 150 ₪.

בתגובה לטענות אלו ובדיון שנתקיים בפניי ביום 01/01/14, טען ב"כ העותר כי עבירת המשמעת אינה משמעותית והיא נוגעת לנזק לתנור חשמלי והיא יחידה.

הוא הסכים גם שבית המשפט יעיין בחומר המודיעיני וטען כי מדובר בחומר ישן ולא עדכני.

עוד טען כי אחיו של העותר מרצה מאסר על אותה עבירה במסגרת אותו סכסוך בדיוק ויוצא לחופשות.

כן טען כי הטענה שהעותר מרצה מאסר בגין הריגת דודתו היא שגגה וכי המנוחה היא אחות של סבתו ועל כן כלל לא מתקיימת הקרבה הנדרשת להגדרתו כאסיר אלמ"ב.

גם אחיו לא מוגדר כאסיר אלמ"ב, על אף שהיה שותף לאותה עבירה בדיוק.

עוד טען כי העותר מתקדם בעניין הטיפול וסיים כבר עשרה מפגשים מתוך 20 בקורס נוסף של שליטה בכעסים.

ב"כ המשיבים טענה במהלך הדיון כי העותר הודה בכתב אישום בו יוחסה לו הריגת דודתו.

כן טענה כי בבדיקה התברר שהוא השתתף במפגש אחד בלבד בקבוצה הנוספת.

היא הפנתה שוב למסוכנות שנקבעה על ידי ועדת אלמ"ב.

אשר לחומר המודיעיני, הסכימה שאין מדובר במידע מהתקופה האחרונה, אך סברה שיש בו כדי לתרום לתמונה הכוללת.

היא גם ביקשה לאפשר לה ליתן התייחסות מאוחרת לטענת האפליה שהועלתה בעת הדיון ביחס לאחיו וכן לטענה שהעלה ב"כ העותר במהלך הדיון שעד סמוך להגשת העתירה, היה העותר מסווג בקטגוריה ב/1 ורק בעקבות הגשת העתירה, סווג בקטגוריה א'.

בקשתה נענתה ובית המשפט הורה על הגשת כתב תשובה משלים עם זכות תגובה לב"כ העותר.

בכתב התשובה המשלים ובאשר להגדרת העותר בקטגוריה א' כאסיר אלמ"ב, נטען כי נעשה ניסיון לאתר את הקרבה המשפחתית בין העותר למנוחה ללא הצלחה ובית המשפט הופנה להודיית העותר ברצח דודתו במסגרת הכרעת הדין.

כמו כן הופנה בית המשפט לסעיף 4 (3) לפקנ"צ 04.40.00 הקובע שכאשר הרקע לביצוע עבירת אלימות קשור במערכת יחסים משפחתית של האסיר, גם אז ניתן להגדיר אסיר כאסיר אלמ"ב.

כן עדכנה כי בבדיקה נוספת נמצא שהעותר השתתף בארבעה מפגשים בלבד בקבוצה הנוספת ולא בעשרה מפגשים ואין שחר לטענתו כי מסוכנותו פחתה.

אשר לסיווג העותר בקטגוריה ב', טענה כי מקור הסיווג הקודם בשגגה, שכן, מרגע שהוגדר העותר כאסיר אלמ"ב, יש על פי הפקודות להגדירו בקטגוריה א'.

אשר לטענה כי אחיו של העותר אינו מוגדר כאסיר אלמ"ב, השיבה כי ועדת אלמ"ב דנה בכל מקרה לגופו בהתאם למידע הכולל המונח בפניה וכי אין מדובר בגזרה שווה לעותר דן.

בתגובה בכתב לאמור בכתב התשובה המשלים טען ב"כ העותר לעניין ההודאה בהריגת הדודה, כי בעת מתן גזר הדין,

לא ייחס העותר משמעות לכך כי מדובר בהריגת דודתו של אביו ולא דודתו שלו.

הוא צירף כנספח הצהרה בכתב של מזכיר המועצה בישוב טובא לפי המנוחה היא אכן דודתו של אבי העותר.

הוא ביקש על כן לתקן את הטעות הנ"ל.

אשר לשינוי הקטגוריה ולטענה כי ההגדרה בקטגוריה ב' הייתה בשגגה, נטען כי ועדת אלמ"ב איננה הגורם המוסמך להחליט אלא גורם ממליץ בלבד, ועל כן שינוי הקטגוריה ל- א' הינו שגוי, לא סביר ולא מידתי, ככל שנעשה על יסוד המלצת ועדת אלמ"ב.

ב"כ העותר שב על טענת האפליה שהעלה וטען כי בעניין האח, לא התכנסה כלל ועדת אלמ"ב אלא ועדת מסוכנות היא שהתנגדה ולאחר הגשת העתירה, הסירה את התנגדותה והאח יוצא לחופשות. על כן, משמדובר באותו סכסוך, אותה משפחה, קרבת גיל קרובה, אותו מקום ביצוע העבירה, הרי שמדובר באפליה בין שוים.

אשר לסוגיית הטיפול, לא חלק ב"כ העותר כי העותר השתתף בארבעה מפגשים, אך טען כי המדינה טענה בדיון בבית המשפט למפגש אחד.

הוא הזכיר כי העותר סיים כבר קורס אחד של שליטה בכעסים.

ב"כ העותר גם חזר על טענתו בעניין החומר המודיעיני והיותו חומר ישן.

שקלתי את טענות הצדדים מכאן ומכאן ולא מצאתי מקום לקבל את העתירה ולהורות על הוצאת העותר לחופשות, כפי שאבהיר להלן.

ראשית לטענה הנוגעת להגדרת העותר כאסיר אלמ"ב. במסגרת זו הועלו מספר טענות.

הטענה הראשונה היא כי אחיו של העותר הורשע עמו באותה פרשה ולא הוגדר כאסיר אלמ"ב ועל כן אין להפלות את העותר ביחס אליו, הן מבחינת הגדרתו כאסיר אלמ"ב והן מבחינת סיווגו לקטגוריה א', המתבקש כתוצאה מהגדרה כאסיר אלמ"ב.

טענה זו יש לדחות.

עיון בכתב האישום ובגזר הדין שניתן, מלמד כי אחיו של העותר לא הורשע כלל בעבירת הריגה אשר אין ספק, שיחד עם יתר העבירות בהן הורשע, משקפות חומרה ומסוכנות גבוהה יותר מאשר בעבירות שהורשע האח, אשר אינן כוללות את עבירת ההריגה הנ"ל, אלא רק את יתר העבירות בהן הורשע העותר דנן.

משנמצא כי הבסיס ההשוואתי בין העותר לבין אחיו לא מתקיים, נופלת טענת האפליה ומכאן ששיקול הדעת אכן מסור היה לוועדת אלמ"ב לדון לגבי כל אחד מן האחים על פי נתוניו, לרבות מעשיו בעת ביצוע העבירה ולהחליט להמליץ לפי שיקול דעתה של הועדה, האם לנהוג בו כאסיר אלמ"ב או כאסיר רגיל.

טענה נוספת בהקשר זה הינה כי התייחסות ועדת אלמ"ב אל העותר כאל מי שהרג את דודתו, היא שגויה, שכן, מדובר בדודתו של אביו.

גם טענה זו יש לדחות משני טעמים. בית משפט זה לעניין מינהליים אינו מוסמך לשנות קביעות עובדתיות של בית המשפט הפלילי אשר הכריע את הדין וגזר אותו.

בכתב האישום בו הודה העותר צוין כי הוא הרג את דודתו וכך קבע גם בית המשפט המחוזי שדן אותו. הסמכות לשנות קביעה זו נתונה לאותו בית משפט או לערכאת הערעור עליו ולא לבית משפט זה.

יתר על כן, אפילו אלו היו פני הדברים, מוסמכת ועדת אלמ"ב לדון בעניינו של העותר, נוכח הוראת סעיף 4 (3) לפקנ"צ 04.40.00 שעניינה הגדרת אסיר כאסיר אלימות במשפחה על פי קריטריונים הקבועים בפקודה וביניהם:

"האסירים המרצים מאסר בגין עבירות אלימות שלא בוצעה כלפי "בן משפחה", אולם הרקע לביצוע העבירה קשור במערכת היחסית זוגית או משפחתית של האסיר".

במקרה דנן אין חולק כי קיים רקע משפחתי לעבירה שבוצעה ועל כן הדיון בעניינו של העותר הינו בסמכות ועדת אלמ"ב.

מכאן לעניין המסוכנות.

ועדת אלמ"ב דנה בעניינו של העותר כועדה מקצועית המוזמכת להעריך מסוכנות וסברה שמשתקפת ממנו עדיין מסוכנות גבוהה לטווח הקצר, הוא הטווח הנבחן בעת יציאה לחופשות.

מדובר בועדה מקצועית בה חברים בעלי מומחיות בתחום הערכת מסוכנות. הוא הדין אשר להערכת גורמי הטיפול.

אין חולק כי העותר עבר קורס טיפולי, אולם לפי עמדת גורמי הטיפול, מדובר בקורס ראשוני בלבד.

אין גם חולק כי העותר החל השתתפותו בקורס נוסף, אך טרם סיים אותו והערכת הגורמים המקצועיים הינה כי בשלב זה עדיין לא פחתה מסוכנות העותר כדי הצורך להוצאתו לחופשה.

מכאן, שעה שהחלטת המשיבים שלא לאשר את החופשה מבוססת על הערכתם של גורמים מקצועיים המוסמכים על פי הדין להעריך מסוכנות, ושעה שהערכת המסוכנות הינה גבוהה, ההחלטה שלא לאשר את החופשה הינה החלטה סבירה לחלוטין ואין מקום להתערב בה.

בשולי הדברים אציין כי עיינתי גם בחומר המודיעיני. מדובר אכן בחומר ישן על פי המועדים שנתקבל בהם (המועד האחרון הינו 08/2012).

על אף האמור, ונוכח הערכת המסוכנות העומדת על כנה, ההחלטה שלא לאשר את החופשה בשלב זה היא החלטה

סבירה לחלוטין ולא מצאתי מקום להתערב בה.

אשר על כן, אני דוחה את העתירה.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

**ניתנה היום, י"ט שבט תשע"ד, 20 ינואר 2014, בהעדר
הצדדים.**